

ПОЕЗІЯ — ЦЕ ЗАВЖДИ НЕПОВТОРНІСТЬ, ЯКИЙСЬ БЕЗСМЕРТНИЙ ДОТИК ДО ДУШІ (Л. КОСТЕНКО)

Літературно-музична композиція до Всесвітнього дня поезії — 21 березня

Мета : ознайомити гостей та учнів з історією Всесвітнього дня поезії; вдосконалювати навички виразного читання творів різних жанрів митців поезії, розвивати творче мислення, уміння аналізувати прочитане; виховувати любов до рідного краю, «почуття часу», точність та влучність слова

Обладнання: вірші про поезію, вислови, презентації, мультимедійна дошка, пісня Н. Май «А я бажаю Вам добра», мелодія скрипки, ліричні мелодії весни, симфонія Шопена 5 «Ніжність», повідомлення історика, експертів поезії, доповідача, бібліографа, виставка книжкова до дня поезії

Міжпредметні зв'язки: література, музика, історія, хімія

Хід заходу

Доброго дня! Вітаємо Вас у нас на святі, присвяченому Всесвітньому дню поезії! Ведуча-Бібліотекар. «Поезія — це найважливіше культурне явище, всеосяжна мова, що передає внутрішнє прагнення людини жити разом з іншими і тим самим необхідна для зближення народів. Будучи відображенням і дзеркалом суспільства, поезія — головний засіб самоствердження і дієвий важіль творчості, прогресу та всезагального розвитку»

Поезія допомагає нам жити разом. Вона необхідна для встановлення діалогу між культурами та для гармонійної взаємодії між різними суспільствами. Заохочення поетичної творчості, її поширення та перекладу — це ще один із чинників сприяння культурному різноманіттю, життєво важливе джерело натхнення, відроджуване живою єдністю поета в багатогранних проявах його творчості».

Всесвітній день поезії — це свято, яке відзначається щороку 21 березня (в день весняного рівнодення).

Всесвітній день поезії відзначається і в Україні. У відривному «Українському народному календарі» він уперше з'явився 2004 року. 2006 року гарний подарунок місцевим поетам з нагоди Всесвітнього дня поезії зробила міська влада Кам'янця-Подільського: посприяла коштами для видання колективної збірки «Грані тисячоліть на струнах слова», до якої увійшло по три вірші 62 авторів

Бібліотекар. У поезії є своє народження, день народження, так як і у людини, поезія має свою історію.

Історик 1. У 1999 році на 30 сесії генеральної конференції ЮНЕСКО було вирішено відзначати Всесвітній день поезії 21 березня. Перший Всесвітній день поезії святкувався у Парижі, де знаходиться штаб-квартира ЮНЕСКО.

„Поезія, — говориться в рішенні ЮНЕСКО, — може стати відповіддю на найгостріші і найглибші духовні питання сучасної людини, але для цього необхідно привернути до неї широку суспільну увагу. Крім того, Всесвітній день поезії повинен дати можливість ширше заявити про себе невеликим видавництвам, чиїми зусиллями, в основному, доходить до читачів творчість сучасних поетів, літературним клубам, що відроджують одвічну традицію живого поетичного слова”.

Цей День, вважає ЮНЕСКО, покликаний послугувати створенню у засобах масової інформації позитивного іміджу поезії як справді сучасного мистецтва, відкритого людям.

Історик 2. Всесвітній день поезії був призначений на 21 березня. Це свято відзначається з 1999 року. Формально всі найголовніші заходи на честь поетів усього світу проводяться в Парижі, оскільки саме там розташована штаб-квартира цього структурного підрозділу ООН.

Основна мета Всесвітнього дня поезії — дозволити невеликим видавництвам, які несуть поезію в маси, заявити про себе як можна голосніше. Крім того, представники ЮНЕСКО вважають, що поезія була і залишається найважливішою частиною сучасного мистецтва. Тому людство повинно навчитися цінувати поетичні рядки і знаходити в них справжнє багатство.

«Поезія — це не «найкращі слова в найкращому порядку», це вища форма існування мови»

Йосип Бродський

Всесвітній день поезії — це ще й нагадування всім сучасникам про великих поетів, які своїм твердим словом впливали на долі цілих держав і завжди були в пошані.

«Єдиний мудрець — це поет» Страбон

Історик 3. Завдання поезії — розтривожити душу, примусити людину відгукнутися. Це нематеріальний, але цілком відчутний дотик. Поезія може віднайти сховані у кожному з нас глибини.

Експерт слова 1. Справжня поезія — неповторна. Це не завжди означає виняткову оригінальність чи сміливий експеримент. Поезія може розповідати і про цілком знайомі, буденні речі звичайними словами, але розкривати їх по-новому, давати нам новий погляд. Поезію та звичайне мовлення можна порівняти з алмазом та графітом. І дорогоцінний камінь, і темно-сірий мінерал складаються з однієї і тієї ж речовини — вуглецю, але атоми в їхній структурі поєднані по-різному. Так само і поезія може складатися з цілком звичайних слів, які ми чуємо щодня, але поєднувати їх по-новому, створюючи досі небачені словесні коштовності. Творчість поета саме і полягає у тому, щоб знайти цей новий, неповторний, ніким ще не випробуваний спосіб поєднання слів, який може вразити читача, знайти шлях до його душі і залишити у ній слід. Змінити щось у людині назавжди.

Експерт слова 2.Справжня поезія — безсмертна. Так, можна заперечити, що мало чого є у світі настільки ж нетривкого, ніж слова — чи то на папері, чи на камені. Поезія подібна властивостями до алмазу, але не має його твердості. Однак згадаймо слова героя великого роману: «Рукописи не горять». І навіть через тисячі років віднайдений серед пісків пустелі клаптик папірусу зі словами стародавнього поета зберігає свою силу. Ця поезія приходить до нас через час і простір і торкається нашої душі так само, як і сучасна.

Експерт слова 3. Кажуть, *що поезія — це голос істини, голос правди*. Той, хто чує його, здатний піднятися на вершини духу, згуртувати націю, об'єднати людство.

(Учні-читці декламують вірші про поезію)

Читець 1

Поезія, як океанська хвиля —
бурхлива й тиха водночас.
Думкам дарує ніжності вітрила,
щоб гостротою правди покарати нас

Поет — це той, хто пробиває мури
Та вміє словом душу прокричати.

(Андрій Яремко)

Читець 2

ПОЕЗІЯ — ВСЕСВІТУ НЕРВИ

Кожна людина колись у житті
Собі задає це питання:
Поезія: що це? Мистецтво чи ні,
А, може, словесне змагання?

Поезія: що це? Гра слів і думок,
Що виклав поет на папері?
А, може, до Вічності ще один крок,
Чи, навіть, до Істини двері?

Поезія: що це? Ніяк не збагну,
Чому лише вибрані в змозі
Так влучно і мудро нам думку свою
Подати у римі, не прозі?

Чому тільки вибрані можуть творить

Безсмертні для людства шедеври?
Й коли все навколо у мороці спить,
Поезія — всесвіту нерви?

Питання лишилися: чому та й чому?
Сама я цього не здолаю.
Лиш знову і знову я вірші пишу
До Істини шлях прокладаю...

Читець 3

Розкажу тобі думку таємну,
дивний здогад мене обпік:
я залишуся в серці твоєму
на сьогодні, на завтра, навік.
І минатиме час, нанизавши
сотні вражень, імен і країн, —
на сьогодні, на завтра, назавжди! —
ти залишишся в серці моїм.
А чому? То чудна теорема,
на яку ти мене прирік.
То все разом, а ти — окремо.
І сьогодні, і завтра, й навік.

Читець 4

Серед безлічі думок,
В океані суму й щастя,
Через терни до зірок,
Дивна стежка простяглася.

Хтось її мина зумисно,
Хтось на неї й не ступа,
Комусь іти було вже пізно,
На півдорозі хтось зверта.

Але боятися не треба,
Твій шлях підкажуть почуття,

Й душа злітатиме до неба,
Бо назад немає вороття.

Про цю стежину чули всі,
Вона — не зрада, не провалля.
Хай знає кожен в майбутті,
Що ім'я її — КОХАННЯ!!!

Читець 5

І нам було що витягти з шухляд,
Сивіють люди — вірші не сивіють !
Хто знає, що це — біль і безнадія,
Вже не захоче повернуть назад...
І хоч голодний, але зерна сій,
Бо так завжди було, так бути повинно,
Бо ми живемо на землі своїй.
І думаєш — та як би не було,
Поки душа ще ожива у слові,
Поезія — це небо і крило!
Бо від любові і задля любові.

Читець 6

Страшні слова, коли вони мовчать,
коли вони зненацька причаїлись,
коли не знаєш, з чого їх почать,
бо всі слова були уже чиїмись.

Хтось ними плакав, мучивсь, болів,
із них почав і ними ж і завершив.
Людей мільярди і мільярди слів,
а ти їх маєш вимовити вперше!

Все повторялось: і краса, й потворність.
Усе було: асфальти й спориші.
Поезія — це завжди неповторність,
якийсь безсмертний дотик до душі

Читець 7

Слово, чому ти не твердая криця,
Що серед бою так ясно іскриться?
Чом ти не гострий, безжалісний меч,
Той, що зди́ма вражі голови з плеч?

Слово, моя ти єдина зброє,
Ми не повинні загинуть обоє!
Може, в руках невідомих братів
Станеш ти кращим мечем на катів.

(Леся Українка)

Бібліотекар. Відродження, розквіт усього живого відбувається навесні, все оживає, потік весни пробуджує все навколо, так і поезія пробуджує людину, поезія — це життя, а воно розквітає, ранньою весною, оживає ясным весняним вогнем на вустах Мавки «Лісової пісні» Лесі Українки (учениця розповідає монолог Мавки із драми-феєрії «Лісова пісня» під музику чарівної сопілки)

О, не журися за тіло!

Ясним вогнем засвітилось воно,
чистим, палючим, як добре вино,
вільними іскрами вгору злетіло.

Легкий, пухкий попілець
ляже, вернувшись, в рідну землю,
вкупі з водою там зростить вербицю, —
стане початком тоді мій кінець.

Будуть приходити люди,
вбогі й багаті, веселі й сумні,
радощі й тугу нестимуть мені,
їм промовляти душа моя буде.

Я обізвуся до них
шелестом тихим вербової гілки,

голосом ніжним тонкої сопілки,

смутними росами з вітів моїх.

Я їм тоді проспівую

все, що колись ти для мене співав,

ще як напровесні тут вигравав,

мрії збираючи в гаю...

Грай же, коханий, благаю!

(Звучить мелодія Лукашевої сопілки)

Бібліотекар 2. Поезією ми захоплюємося, вивчаємо, презентуємо, а також пишемо власну...

Творцями поезії є люди різного віку — це наші учні, викладачі, майстри...

(Учениця та викладач, майстер розповідають власну поезію)

Дослідники фольклору 1. «Поезія — грандіозний оратор. Величний — кожен, хто відчув її пульс у своєму розігрітому серці!..» Ігор Кир'янчук

Дослідники фольклору 2. “Поезія — це найвеличніша форма, в яку може втілитися людська думка”

Альфонс де Ламартін, французький поет, історик і політичний діяч.

Дослідники фольклору 3. “Поезія привідкриває покривало над прихованою красою світу, вона знайомить нас із незнайомим” Шеллі, Персі Бішпі (1792-1822). Англійський поет, драматург і есеїст. Захист поезії (1821)

Бібліотекар. *Поезія — це завжди неповторність...* На Черкащині теж багато творців поезії, це митці слова, які нині ввійшли до складу письменників Черкаської обласної організації.

Доповідач СП 1. Черкаська обласна організація СПУ була зареєстрована восени 1972 року. До цього факту приклали багато зусиль і таланту Микола Негода, Михайло Масло, Петро Линовицький, Майя Фролова, інші літератори краю. Першим відповідальним секретарем обласної письменницької організації став Федір Моргун. Після нього цю посаду обіймали Микола Негода (1978-1988 рр.), Сергій Носань (1988-1992 рр.), Людмила Тараненко (1992-1999 рр.), Григорій Білоус (1999-2010 рр.), який цього року 28 грудня 2011 року відійшов у вічність. 3 грудня 2010 року спілку очолює Валентина Коваленко.

1976 року письменники Черкащини започаткували щорічне літературно-мистецьке свято „Поетичний жовтень”, проведення якого після тривалої перерви відновлене кілька років тому. За ініціювання черкащан започатковане й утвердилося щорічне Міжнародне Шевченківське свято „В сім’ї вольній, новій”.

Немалий внесок у розвиток літпроцесу краю вносить обласна і міськрайонна періодика. У 70-90 роках стали традиційними й набули неабиякої популярності літературні сторінки „Дніпрові зорі”, „Ровесник”, „Дніпряни” (Черкаси), „Дніпро” (Черкаський район), „Звенигора” (Звенигородка), „Златоград” (Золотоноша), „Тясмин” (Сміла), „Первоцвіт” (Катеринопіль), „Кобза” (Лисянка) та ін.

Доповідач СП 2. З 1997 року у Каневі регулярно виходить українсько-російсько-німецький журнал „Склянка часу”, хоч і нерегулярно, але друкується „Корсунський часопис”. Стабільно виходить альманах обласної письменницької організації „Холодний Яр”.

Вихованню нових талантів сприяє обласне літературне об’єднання ім. В. Симоненка, де яскраво засяяло поетичне слово багатьох нині відомих літераторів.

Для стимулювання творчої праці письменників, публіцистів, краєзнавців, заохочення їх до нових звершень 1994 року в області встановлено дві премії: літературно-публіцистична (з 2001 р. — літературна) премія імені Василя Симоненка та літературно-краєзнавча (з 2000-го — краєзнавча) премія імені М. Максимовича.

За роки існування у складі обласної організації СПУ відбувалася природна міграція. На Черкащину переїхали й поповнили письменницький осередок Костянтин Світличний і Василь Захарченко, прийняті до Спілки письменників Максим Гаптар, Іван Дробний, Валентина Кузьменко, Сергій Носань, Ляля Рубан, Василь Дергач, Людмила Тараненко, Сергій Підгорний, Микола Шапошник та багато інших. У цей час виїхали з Черкащини В. Марсюк, Л. Рубан, М. Вейцман, пішли із життя В. Безпалий, М. Масло, М. Гаптар, Ф. Моргун, С. Підгорний, І. Хайбулін, Г. Савчук, К. Світличний, А. Химко, П. Линовицький, М. Шапошник.

Нині до складу Черкаської обласної письменницької організації входить 36 письменників:

(Презентуються портрети письменників)

Віргуш Наталя Василівна.

Поетеса, журналіст, член редколегії газети „Черкаський край”.

Член Національної Спілки журналістів України. Заслужений журналіст України.

Лауреат обласної літературної премії „Берег надії” імені Василя Симоненка.

Делегат Міжнародної жіночої конференції в Далласі (США) „Глобальний мир: від ілюзії до реальності”.

Бібліотекар 1. Поезія Чернігівщини полонить своєю словесністю, багатством, чуттєвістю... Отож, вирушаймо в мандрівку чарівності нашого краю — **КРАЇНУ ПОЕЗІЇ МИТЦІВ СЛОВА Чернігівщини .**

(Учні-читці розповідають поезію письменників рідного краю, на екрані мультимедійної дошки проектується презентація кожного письменника)

Бібліотекар. Все поглинає Лета

Лиш слово не вмира

Безсмертя у поета

На кінчику пера

(Учні-читці декламують поезію письменників рідного краю з тематикою весняного настрою)

Валерій Кикоть

В моїй душі цвіте весна,

І сяє сонце, й пахнуть квіти,

Така, мій друже, дивина,

Тож як я можу не радіти!

Хто стан такий хоч раз спізнав,

Тому відкрилося багато —

І квіти, й сонце, і весна...

Той тільки й жив на світі, брате.

Коли в траві дзюркочуть талі води,

Й дерева соками весняними гудуть,

Я знов чудес чекаю від природи,

І знов готовий рушити у путь

Цей цикл новий одвічного закону —

Мов плин могутній світлої ріки.

І буде так, я впевнений , до скону,

І буде так, я впевнений, віки!

Наталія Віргуш

Так гарно, ніби і справді перед щастям.

В морознім небі місто — мов летить.

І я у нім. І часто, часто, часто

я чую сміх дитячий крізь блакить.

Не плачте, не сумуйте, не тривожтесь —

Не для печалей цей кришталевий день.

Вдивляйтеся пильніш у перехожих —

Можливо, там мадонна ваша йде.

Дерева в інії. І снігу чиста тайна.

Так рідко день, в якому все співа.

Миріться, виконуйте прохання,

Знаходьте в душах зцілені слова.

яку чекає від людей земля.

Сіє день. Можлива інша доля.

І добрий погляд смуток віддаля.

Бо гарно так, немов перед любов'ю,

Бібліотекар. Легеньким вітерцем лине, повіває поетичне слово з вуст нашої гості: української письменниці-прозаїка, члена Черкаської організації НСПУ — **Горбань Світлани Іванівни**. Яка завітала до нас на свято «**Поезія – це завжди неповторність...**», присвяченого **Всесвітньому дню поезії**.

(Презентація творчості письменниці С. Горбань на екрані мультимедійної дошки, а бібліографи розповідають біографію прозаїка.)

- *Життєвий шлях письменниці*
- *Творчий шлях С. Горбань*
- *Творчий доробок*
- *Сьогодення творчості*

Бібліотекар. А зараз надаємо слово Горбань Світлані Петрівні (*письменниця розповідає свою поезію...*)

Бібліотекар. Поезія — це мистецтво, що вірує у правду і любов, радощі і страждання, зустрічі і розлуки, тому вона, поезія, живе й житиме, доки людське серце виповнюватимуть найтонші й найглибші почування. Вона житиме вічно. А наша зустріч, на жаль, закінчується.

Ми вдячні нашим гостям — Світлані Петрівні Горбань, за їхню поезію, за те, що вони не пожалілися на брак часу, і прийшли на зустріч з нами.

(Учні вручають квіти письменниці та гостям свята)

Бібліотекар. Хай Вам щастить!

Бажаємо Вам добра людського, здоров'я міцного, поетичного натхнення, щастя без ліку та довгого віку.

Дякуємо Всім за увагу і сподіваємося, що на цьому святі не одну душу заповонило слово.

Всього найкращого бажаємо Вам словами пісні народної артистки України Наталії Май.

(Звучить пісня Наталії Май «А я бажаю Вам добра»)